

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 205

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2024

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Ατδ, Λάρνακα

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΟ

Όσιου Ίερωνύμου Σιμωνοπετρίτου

Παναγία μου, Σοῦ δίδω τήν καρδιά μου καί Σύ δώσέ μου τήν πίστη, χωρίς τήν ὁποία δέν ὑπάρχει θερμή προσευχή. Γιατί, τό νά προσεύχομαι εἶναι ἀνάγκη τῆς ψυχῆς μου, Παρθένε.

Σέ παρακαλῶ, ὄχι νά ἀπομακρύνεις τά ἐμπόδια πού συναντῶ στό δρόμο τῆς ζωῆς μου, ἀλλά νά μοῦ δώσεις δύναμη καί βοήθεια γιά νά τά ξεπεράσω.

Ἡ μόνη εὐχαρίστηση τῆς ψυχῆς μου, τήν ὁποίαν ἐπιζητῶ, εἶναι ἡ ἡσυχία συνειδηση, ἡ καθαρότητα τῆς καρδίας, ἡ εἰρήνη τῆς ψυχῆς, τήν ὁποίαν τρέφει ἡ γλυκεία ἀγάπη καί ὁ ἀγνός φόβος τοῦ Θεοῦ.

Όταν φθάσει τό τέλος τῆς ζωῆς μου, δός μου, Παναγία, ἀφοβα ν' ἀτενίσω πρὸς τό παρελθόν μου καί αὐτή ἡ ἀναπόληση νά μὴ μοῦ προκαλέσει τύψεις τῆς συνειδήσεως.

Μέ τή χάρη καί τή φιλανθρωπία τοῦ Υἱοῦ Σου καί Θεοῦ ἡμῶν, νά σωθῶ καί εὐχαρίστως νά Σέ δοξάζω καί νά Σέ ἀνυμνῶ, Ὑπερευλογημένη καί δεδοξασμένη εἰς αἰῶνας αἰῶνων. ❖

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Εὐαγγελισμός (βημόθυρα), τέλη 12ου αἰ. Πάνω Λεύκαρα, Ναός Τιμίου Σταυροῦ

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΝ ΑΣΩΤΟΝ

Γιώργου Κυπριανού

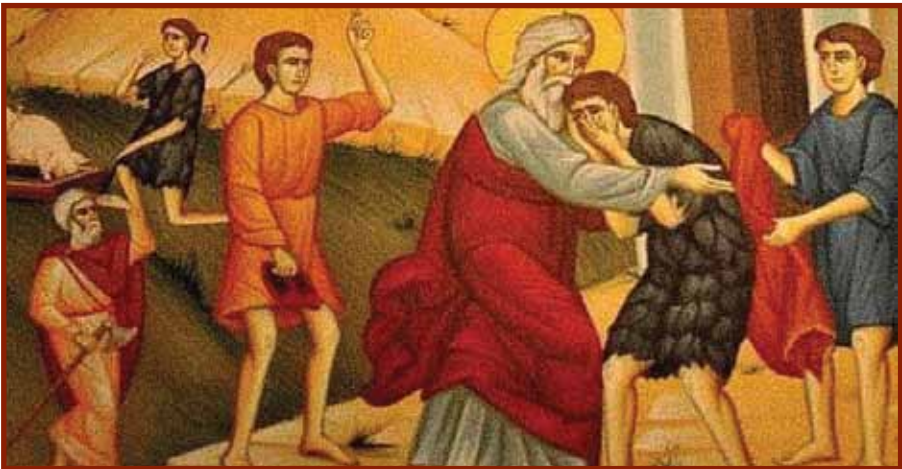
Γήνη παραβολή τοῦ ἀσώτου υἱοῦ ἢ ἀλλιῶς τοῦ εὐσπλαγχνου πατέρα, ὅλοι γενικά ἐστιάζουμε στόν ἄσωτο καί οἱ πῖο «ψαγμένοι» στόν πατέρα. Στήν ἀσωτία τοῦ πρώτου καί τή μετάνοιά του καί στήν ἀνυστερόβουλη ἀγάπη τοῦ δεύτερου καί τή συχωρητικότητα του. Ἀφήνουμε, ὅμως, σχεδόν ἀσχολίαστη τήν περίπτωση τοῦ ἄλλου ἀδελφοῦ, τοῦ γκρινιάρη καί ζηλότυπου καί κατακρίνουμε εὐκολα τήν ἄρνησή του νά δεχθεῖ τόν ἀδελφό του ἀλλά καί νά κατανοήσει τήν μεγάλη χαρά τοῦ πατέρα του. Ἐλα ὅμως, πού, ἂν μελετήσουμε καλύτερα τό ἠθικό καί θεολογικό ὑπόβαθρο τοῦ περιβάλλοντος τοῦ Χριστοῦ καί τό δικό μας ἐπίσης, θά δοῦμε τήν παραβολή μέ ἄλλο μάτι!

Εἶναι ἤδη καλά γνωστό ὅτι ὁ Χριστός ἀφιέρωνε μεγάλο μέρος τοῦ κηρύγματός του στήν συμπεριφορά καί τό ἦθος τῶν Φαρισαίων, δηλαδή τῆς θρησκευτικῆς τυπολατρίας καί κατ' ἐπέκταση τῆς ὑποκρισίας. Παραβολές, δράση καί διδασκαλίες τοῦ Χριστοῦ κατακεραυνώνουν («οὐαί γραμματεῖς καί φαρισαῖοι») δηκτικά καί ἀνελέητα τήν ἐξωτερική εὐσέβεια τῶν Φαρισαίων, τό καταραμένο «φαίνεσθαι», τήν ἐμμωνή στόν τύπο τοῦ νόμου καί στούς κανόνες. Τούς χαρακτηρίζει ὀχιές καί ἄλλα πολλά καί τούς ἐξοργίζει μέχρι θανάτου. Ὁ

Χριστός κατήλθε για να μᾶς δώσει τὴν ἀληθινὴ σχέση Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, τὴ σχέση πατέρα καὶ υἱοῦ, τὴ σχέση ἀγάπης καὶ ὄχι πειθαρχίας, τὴ σχέση τῆς ἀλληλοπεριχώρησης καὶ ὄχι τῆς περιχαράκωσης στοῦ ἐγὼ καὶ στὰ τοῦ ἑαυτοῦ.

Ἐλοιπόν, ἡ παραβολὴ τοῦ ἄσωτου υἱοῦ δέν κεῖται μακρὰν αὐτῆς τῆς θεματικῆς. Ἡ παραβολὴ εἶναι ἕνας ἀκόμα καταπέλτης στὴν ὑποκρισία τῶν Φαρισαίων. Ὁ πατέρας, ὁ Θεὸς πατέρας ἀντιδρᾷ μὲ ἀκριβῶς ἀντίθετο τρόπο ἀπὸ αὐτὸν πού οἱ Φαρισαῖοι δίδασκαν. Ὁ ἄσωτος υἱός, ὁ ἄσωτος ἄνθρωπος ἐπιστρέφει μετανοημένος ὄχι ἐνοχικά ἀλλὰ ἀγαπητικά καὶ ἐλπιδοφόρα. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ διασκέδαση στοῦ σπίτι λειτουργοῦν ἀναστάσιμα καὶ πανηγυρικά «ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῶ μετανοοῦντι» καὶ ἀκυρώνουν τὸ πνεῦμα τῆς τιμωρίας, τῆς ἀπόρριψης καὶ τῆς ἀνάγκης γιὰ ἐξιλέωση.

Ὁ ἄλλος ἀδελφός, ὁ ὑποκριτῆς φαρισαῖος ἀδελφός, ἐμμένει στά δικά του μυαλά. Δέν ἀγαπᾶ οὔτε τόν ἀδελφό του οὔτε τόν πατέρα του. Παρ' ὄλο πού ὁ πατέρας ἀγαπᾶ καί αὐτόν τό ἴδιο καί μέ ἀγάπη τοῦ ἐξηγεῖ τήν αἰτία τῆς χαρᾶς του. Ὁ ἄλλος ἀδελφός εἶναι ὁ πιστός πού τηρεῖ τίς ἐντολές ἀπό συμφέρον, ἀπό ἐγωιστική τελειομανία, ἀπό ἐγωπάθεια καί σκληρότητα. Εἶναι ὁ ὑποκριτῆς πιστός πού ἡδονίζεται μέ τήν αὐταρέσκειά του καί τήν τελειότητα τῶν ἔργων καί τῆς εὐσέβειάς του. Εἶναι ὁ πιστός πού μπορεῖ νά νηστεύει ὀλόχρονα, νά ἐκκλησιάζεται καί νά ἐντρυφᾶ σέ θρησκευτικά ἐνδιαφέροντα παντός εἶδους, ἀλλά μέσα στήν καρδιά του νά ἔχει ἀγάπη μόνο γιά τόν ἑαυτό του καί λυσσαλέο μῖσος γιά ὅποιον ἄλλο ἀπέχει ἀπό τό πρότυπο τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ὁ Χριστός λέει τήν παραβολή ὄχι μόνο γιά νά μᾶς χαρίσει τό πρότυπο τοῦ Θεοῦ πατέρα καί κάθε πατέρα – γονιοῦ, ἀλλά καί γιά νά κατακρίνει ἀκόμα μιά φορά στό πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἀσώτου τό ἦθος καί τήν θεολογία τῶν Φαρισαίων. Γιά νά μᾶς δώσει καθαρό δείγμα καί σαφές παράδειγμα τῆς ἀρρωστημένης πνευματικότητας, τῆς πλανεμένης διδασκαλίας, τῆς δαιμονικῆς εὐσεβοφάνειας, τῆς φθονερῆς ὑποκρισίας. Καί ὑπάρχουν πολλοί ἀνάμεσά μας πού βλέπουν τόν ἀδελφό τους μετανοημένο νά ἐπιστρέφει καί ὑποσυνειδητά ἀκολουθοῦν τόν ἀδελφό τοῦ ἀσώτου στήν μοναξιά καί ἄρνησή του στήν χαρά καί στό πανηγύρι τῆς ἀγάπης τοῦ πατέρα, τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. ❖

ΓΙΑΤΙ Τῆ ΛΥΠΗΡᾶ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜᾶΣ

Ἀγίου Μαξίμου

Γά λυπηρά γεγονότα μᾶς συμβαίνουν εἴτε γιά νά μᾶς παιδαγωγήσουν εἴτε γιά νά ἐξαλείψουν προηγούμενα ἁμαρτήματά μας εἴτε γιά νά διορθώσουν τωρινή μας ἀμέλεια εἴτε γιά νά ἀποτρέψουν μελλοντικά μας ἁμαρτήματα. Ἐκεῖνος, λοιπόν, πού συλλογίζεται πώς ὁ πειρασμός του ἦρθε γιά ἕναν ἀπό αὐτούς τούς λόγους, δέν ἀγανακτεῖ ἐπειδή χτυπιέται ἢ ἀδικεῖται ἢ παθαίνει κάτι ἄλλο θλιβερό. Ἐχοντας μάλιστα ἐπίγνωση τῶν ἁμαρτιῶν του, δέν κατηγορεῖ οὔτε ἐκεῖνον μέσω τοῦ ὁποίου τόν βρῆκε ὁ πειρασμός – γιατί ξέρει πώς, εἴτε ἀπ’ αὐτόν εἴτε ἀπό ἄλλον, θά τό πιεῖ τό ποτήρι τῶν θείων κριμάτων -, ἀλλά ἀποβλέπει στό Θεό καί Τόν εὐχαριστεῖ πού παραχώρησε τή δοκιμασία καί κατηγορεῖ τόν ἑαυτό του μονάχα καί δέχεται πρόθυμα τήν παιδεία, ὅπως ὁ Δαβίδ μέ τόν Σεμεϊ. Ἀπεναντίας, ὁ ἀσύνετος ἄνθρωπος ζητάει μέν συχνά τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ καί τή λύτρωσή του ἀπό τά δεινά, ὅταν ὁμως ἔρθει τό ἔλεος δέν τό δέχεται, ἐπειδή δέν εἶναι ὅπως τό ἤθελε ὁ ἴδιος, μά ὅπως τό θεώρησε συμφέρον ὁ Γιατρός τῶν ψυχῶν μας. Καί γι’ αὐτό λιποψυχεῖ καί ἀναστατώνεται καί ἄλλοτε ὀργίζεται μέ τούς ἀνθρώπους, ἄλλοτε πάλι βλαστημαεῖ τό Θεό. Ἐτσι ὁμως καί ἀγνωμοσύνη δείχνει καί παρηγοριά δέν βρίσκει.

“Όταν σοῦ ἔρθει ἀπροσδόκητος πειρασμός, νά μήν κατηγορεῖς ἐκεῖνον ἀπό τόν ὁποῖο προήλθε, ἀλλά νά ἐξετάζεις τό γιατί σοῦ ἦρθε καί, ὅταν τό βρεῖς, διορθώσου. Γιατί ὁ συνεισότης ἄνθρωπος, ἀναλογιζόμενος τή θεραπευτική ἐνέργεια τῶν θείων κριμάτων, σηκώνει εὐχαρίστως τίς συμφορές πού αὐτά τοῦ προξενοῦν, μέ τή σκέψη ὅτι κανένας ἄλλος δέν εἶναι αἰτιός τους παρά μόνο οἱ ἁμαρτίες του. Ὁ ἀσύνετος, ὅμως, ἀγνοῶντας τήν πάνσοφη πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἁμαρτάνει καί τιμωρεῖται, θεωρεῖ σάν αἰτίους τῶν συμφορῶν του ἢ τό Θεό ἢ τοὺς ἀνθρώπους. ❖

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΩΣ ΕΠΩΣΗ ΜΕ ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΘΕΟ

Αρχιμανδρίτη Ζαχαρία Ζάχαρου

Ο άνθρωπος έχει μόνο ένα έχθρό, τήν άμαρτία, και τὰ ψώνιά της, τόν θάνατο. Κάθε φορά πού ὁ ἄνθρωπος ἀμαρτάνει εἶναι σάν νά ἀνοίγει μιά θύρα στό εἶναι του, ἀπό ὅπου εἰσέρχεται μέ βίαιη ὄρμη ὁ θάνατος. Κατ αὐτόν τόν τρόπον, νεκρώνεται γιά τόν Θεό. Ἀντιθέτως, ὅποιος παλεύει ἐνάντια στήν ἀμαρτία καί νεκρώνεται γιά αὐτή, γίνεται ζωντανός γιά τόν Θεόν, ἀποκτᾷ ὑπόστασι ἐνώπιόν του. Ὡστόσο, εἶναι ἀδύνατον γιά τόν ἄνθρωπο νά εἶναι νεκρός γιά τήν ἀμαρτία καί ζωντανός γιά τόν Θεό χωρίς τήν ἀδιάλειπτη προσευχή.

Μέσω τῆς προσευχῆς ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται σέ ἐπαφή μέ τήν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, μέ τή χάρη, ἡ ὁποία τόν προφυλάσσει ἀπό τήν ἁμαρτία. Ἡ ἀδιάλειπτη προσευχή εἰσάγει τόν ἄνθρωπο στή θεία Παρουσία. Τά ἐνεργήματα ὅμως αὐτῆς τῆς Παρουσίας εἶναι φοβερά καί ἀνείκαστα. Οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Ἅγιοι συχνά ἀναφέρονται σέ αὐτά ὡς χαρά, εἰρήνη, γλυκύτητα, πραότητα, ταπείνωση, ἔμπνευση. Καρπός τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου πού ζεῖ στήν Παρουσία τοῦ Θεοῦ εἶναι λογισμοί γιά ὅσα εἶναι «ἀληθῆ, σεμνά, δίκαια, ἅγια, προσφιλῆ», θεοφιλῆ. Ἀκόμα καί ἂν οἱ ἐξωτερικές συνθήκες διαβιώσεώς του μέ τά δεδομένα τοῦ κόσμου εἶναι ἄθλιες, αὐτός ἤδη ἀπολαμβάνει τήν τρυφή τοῦ παραδείσου καί τήν χαρά τῆς σωτηρίας. Ἐνῶ ἐκεῖνος πού δέν εἰσηλθε στήν θεία Παρουσία στερεῖ τόν ἑαυτό του ἀπό τό «ἐν οὐ ἔστι χρεία», ἀπό τήν ἀγαλλίαση τοῦ σωτηρίου τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι αὐτόνομος, ἀνεξάρτητος, αὐτάρκης. Γιά νά ἔχει ὄντως ζωή, πρέπει νά προσκολληθεῖ στή Ζωή, καί ἂν δέν τό κάνει, τότε τό νεκρό καί νεκροποιό πνεῦμα τοῦ ἐχθροῦ θά τόν ὑποσκελίσει καί θά τοῦ μεταδώσει τή νεκρότητά του. Μέση ὁδός δέν ὑπάρχει: Ἡ θά κολλήσει στόν Θεό καί θά λάβει τό Πνεῦμα τῆς Ζωῆς ἢ θά κολλήσει στόν ἀντικείμενο καί θά λάβει θάνατο. ❖

ΑΙΣΘΗΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Γέροντα Τρύφωνα του Βάσων

Ολοι χρειαζόμαστε μιά γερή δόση σιωπηρής προσευχής κάθε μέρα. Όταν βρείς τόν τέλειο εκείνο τόπο μέσα στό σπίτι σου, πού θά γίνει τό σπήλαιό σου, τό προσευχητήριό σου, θά εξασφαλίσεις τή δυνατότητα νά μπαίνεις στά βάθη τής καρδιάς σου και νά συνδέεσαι μέ τό Θεό. Εκεί θά κλείνεις άπ' έξω τήν οικογένεια, τίς άνησυχίες, τή δουλειά, τούς περισπασμούς και θά εισέρχεσαι στην καρδιά, όπου θά βρίσκεις τήν ειρήνη του Χριστού.

Η προσευχή του Ίησού είναι ή τέλεια προσευχή λατρείας και δοξολογίας: όμολογεί τόν Ίησού ως Κύριο και Θεό από τόν Όποιο προσδοκούμε τό έλεος. Η άπλή αυτή προσευχή πού έπικαλείται τό άγιο όνομα του Ίησού μπορεί νά μεταμορφώσει τή ζωή σου, είναι δέ γνωστή και ως καρδιακή προσευχή, ακριβώς επειδή τελείται μέσα στην καρδιά.

Κύριε Ίησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, έλέησόν μέ τόν άμαρτωλόν.

Λέγε την μέ τό κομποσχοίνι (έτσι βάζεις και τό σώμα νά προσεύχεται) και τηρείς μέ αυτό τόν τρόπο τήν έντολή του άποστόλου Παύλου «άδιαλείπτως προσεύχεσθε». Σέ βγάξει από τά του έαυτου σου και σε φέρνει σε κοινωνία μέ τόν Χριστό. Είναι μιά προσευχή πού μπορεί νά σου αλλάξει τή ζωή, επειδή μέ αυτή μπορείς νά γεύεσαι τήν παρουσία του Θεού δίπλα σου και μέσα σου. ❖

ΔΙΝΕ ΜΟΥ ΤΗΝ ΟΡΕΞΗ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΙ

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Η προσευχή δέν είναι εύκολη υπόθεση! Γιατί αυτή στήν ουσία της δέν είναι λόγια, δέν είναι τρόπος, είναι συνάντηση και ένωση μαζί σου (σύν-ουσία, κατά τόν άγιο Ίωάννη τής Κλίμακος). Πώς θά γίνει; Ποιός νά μέ διδάξει άν όχι έσύ; Οί μαθητές σου ζήτησαν από σένα νά τούς διδάξεις πώς νά προσεύχονται (Λκ. 11,1), όπως έκανε και ό Ίωάννης ό Πρόδρομος για τούς μαθητές του. Και έσύ τούς είπες τό «Πάτερ ήμών» ως βάση και τρόπο νά γνωρίσουν έμπειρικά τόν ούράνιο Πατέρα και διά μέσου του έσένα, «Υιέ του Πατρός», και τό Πνεύμα τό Άγιο.

Πώς νά ζητήσω, τώρα πιά, νά μέ διδάξεις πώς νά προσεύχομαι, αφού μπορώ νά μάθω μέσα από τά λόγια σου και μέσα από τήν έρμηνεία τών λόγων σου πού οι άγιοι Πατέρες έκαναν ως έχοντες Άγιο Πνεύμα;

Δίνε μου τήν δύναμη και τήν όρεξη νά προσεύχομαι, δηλαδή τήν άγάπη sé σένα ως κίνητρο. Αυτό πρέπει νά ζητήσω από σένα, αφού ζώ στήν έποχή πού μπορώ τόσα πολλά νά μάθω, διαβάζοντας και ακούοντας, περί προσευχής. Κάνε τήν θεωρία νά τήν κάνω πράξη, Κύριε και Θεέ μου. ❖

ΑΝΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑ

Γεώργιου Κουννούση

Γνα βασικό πρόταγμα τής σύγχρονης κοινωνίας είναι ή ένδειξη άνεκτικότητας άπέναντι σέ όλους τούς άνθρώπους. Αυτό γίνεται έμφανές όταν συμβαίνουν γεγονότα πού άποδεικνύουν στήν πράξη τό άκριβώς αντίθετο. Ζοϋμε, δυστυχώς, σέ ένα κόσμο όπου άρνούμαστε νά δεχθοϋμε τόν άλλο όπως άκριβώς είναι. Ένω ή κοινωνία μας χαρακτηρίζεται από τήν πολυπολιτισμικότητα καί τήν πλουραλιστικότητα, έν τούτοις όλο καί περισσότερο θέλουμε όλοι νά είναι ίδιοι μέ όλους ή τουλάχιστον νά είναι όπως είμαστε έμεις για νά γίνουν άποδεχτοί στό κοινωνικό μας περιβάλλον. Ξεχνούμε ότι, για νά είναι ένα ψηφιδωτό όμορφο, θά πρέπει νά έχει ψηφίδες από όλα τά χρώματα, άλλιώς δέν θά αναδεικνύονται οί λεπτομέρειες τής παράστασης τήν όποία άπεικονίζει. Έτσι καί στήν καθημερινότητά μας, οί διαφορές μεταξύ τών ανθρώπων μόνο ζωντάνια καί όμορφιά μπορούν νά δώσουν σέ μία κοινωνία πού έχουν όλοι τά ίδια δικαιώματα καί όλοι σέβονται καί άποδέχονται όλους.

Υπάρχει μία παράδοση πού αντίκειται στίς όποιες διαιρέσεις καί συγκρούσεις ανάμεσα στους άνθρώπους. Μία παράδοση πού θέλει όλοι οί άνθρωποι νά απολαμβάνουν τίς

πανανθρώπινες αξίες τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἰσότητος, τῆς ἀποδοχῆς, τῆς κατανόησης καί τοῦ σεβασμοῦ τῆς διαφορετικότητος. Αὐτή ἡ παράδοση εἶναι μπολιασμένη ἀπό τήν ἀρχαία ἑλληνική φιλοσοφία καί τήν ὀρθόδοξη χριστιανική πίστη. Εἶναι αὐτό πού ἀποκαλεῖται ἑλληνορθόδοξος χριστιανικός πολιτισμός τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, δηλαδή ἡ σύζευξη τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος μέ τίς ἀρχές καί τίς ἀξίες τῶν χριστιανικῶν δογμάτων. Ἡ "ἐπανάσταση" στόν ἀνθρώπινο πολιτισμό ἐπιτελέσθηκε κυρίως τόν 4ο μ.Χ. αἰῶνα, ὅταν φωτισμένοι καί μορφωμένοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τόλμησαν καί ἔσμιξαν τούς δύο πολιτισμούς.

Ἀνεκτικότητα σημαίνει νά δείχνει ὁ κάθε ἄνθρωπος ὑψηλό βαθμό ἀνοχῆς γιά τήν ἀντίθετη ἄποψη, στάση καί συμπεριφορά τοῦ ὅποιου ἄλλου πού ἔχει ἀπέναντί του καί παράλληλα νά χαρακτηρίζονται οἱ πράξεις του αὐτές ἀπό ὑπομονή καί κατανόηση. Χρειάζεται, ἀκόμη, νά ὑπάρχει διαλλακτική ἀντιμετώπιση καί ἐπίδειξη ἐπιείκειας ἀπέναντι στίς ὅποιες ἀντιπαραθέσεις καί διαφορές προκύψουν στήν καθημερινότητα. Αὐτά ὅλα εἶναι βασικά στοιχεῖα μίας σύγχρονης κοινωνίας καί ἀπαραίτητα συστατικά γιά τήν ὀμαλή συνύπαρξη ὄλων τῶν πολιτῶν σέ ἓνα προοδευτικό κράτος. ❖

ΣΙΩΠΗΣΕ ...

Ἁγίου Ἀνθίμου τῆς Χίου

Μέ ὅσα ἔπαθε - ἔκουσίως - ὁ Κύριος ἔδωσε σέ μᾶς
καταδείγματα σιωπῆς, ὑπομονῆς, καρτερίας, ἀγάπης.

Ἡ σιωπή εἶναι ἡ καλύτερη ἀρετή!

Φύλαξε τή γλῶσσά σου, φύλαξε τούς ὀφθαλμούς σου, φύλαξε τήν ἀκοή σου· δέν μπορεῖ νά σέ πειράξει ὁ σατανᾶς.

Σιώπησε, γιά νά ἀποφύγεις καί τίς ταραχές καί τά σκάνδαλα καί πάντα τά κακά.

Σιώπησε, γιά νά σοῦ ἀποκαλύψει ὁ Θεός τά μυστήρια. ❖

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΓΚΑΛΙΑΖΕΙ ΟΛΟΥΣ

Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου

Ἡ

Ἐκκλησία ὑπάρχει ὄχι γιά νά καταδικάζη, ἀλλά γιά νά ἐλευθερώνη, ὄχι γιά νά τιμωρή, ἀλλά γιά νά σώζη.

Περιμένει κάθε πονεμένη καί βασανισμένη ψυχή γιά νά τῆς προσφέρῃ παρηγορία καί παραμυθία. Ἀγκαλιάζει τούς πάντες ἀνευ διακρίσεων, διότι βλέπει εἰς τόν κάθε ἄνθρωπο τήν μοναδική καί ἀνεπανάληπτη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. ❖

ΣΩΜΑΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΨΥΧΙΚΕΣ ΠΑΘΗΝΕΙΕΣ

Αγίου Πορφυρίου Κουσοκαλυβήτη

Εταν ο άνθρωπος ζει χωρίς Θεό, χωρίς γαλήνη, χωρίς εμπιστοσύνη, αλλά με άγχος, αγωνία, κατάθλιψη, απελπισία, αποκτάει ασθένειες σωματικές και ψυχικές. Η ψυχασθένεια, ή νευρασθένεια, ο διχασμός είναι δαιμονικές καταστάσεις.

Δαιμόνιο είναι επίσης και η ταπεινολογία. Τό λένε αίσθημα κατωτερότητας. Η αληθινή ταπείνωση δέν μιλάει, δέν λέει ταπεινολογίες, δηλαδή, «είμαι άμαρτωλός, ανάξιος, ελάχιστος πάντων...». Φοβᾶται ο ταπεινός μήπως με τίς ταπεινολογίες πέσει στην κενοδοξία. Η χάρις του Θεού δέν πλησιάζει έδῶ. Αντίθετα, ή χάρις του Θεού βρίσκεται εκεί όπου υπάρχει αληθινή ταπείνωση, ή θεία ταπείνωση, ή τέλεια εμπιστοσύνη στον Θεό. Η εξάρτηση από Έκεϊνον. ❖

ΑΔΑΜΙΑΙΑ ΕΘΟΥΗΗΣΙΣ

Μητροπολίτη Κυρήνης Ἀθανασίου

εἶπαν ἐλεήμονα Θεό,
κι ἐγώ τήν τόση ζητιανιά
δέν τήν ἀντέχω.

Σ' εἶπαν οἰκτίρμονα Θεό,
κι ἐγώ τούς τόσους οἰκτιρμούς
δέν τούς ἀντέχω.

Σ' εἶπαν ἀγάπης ὄριο ἱερό,
κι ἐγώ τήν τόση Σου καρδιά
δέν τήν ἀντέχω.

«Ἐλεήμον, ἐλέησόν με τόν παραπεσόντα».

«Πρίν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με».

